

minister sagde, idet han vendte sig mod det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og min Ringhed, at det havde undret ham, at Oppositionens to Ordførere havde brugt saa stærke Ord imod dette Forslag, „men jeg er tilbøjelig til at tro, at det for en Del skyldes, at de to ærede Medlemmer have følt en vis Trang til at sige mig personlig nogle Ubehageligheder.“ Jeg vil rette denne Misforstaaelse. Jeg har ikke den ringeste Trang til at sige den højtærede Forsvarsminister personlige Ubehageligheder. Jeg ved ikke af, at han kan paavise noget, der ligner eller smager af personlig Ubehagelighed, i det, jeg sagde. Naar jeg henvender mig til den højtærede Konseilspræsident, saa — undskyld, jeg siger det — er det til Politikeren og ikke til Personen. Det er ikke til det ærede Medlem fra Assens, der nu sidder som Konseilspræsident, men det er til Konseilspræsidenten, til Forsvarsministeren, der fremlægger Forslag af den Art som det, vi behandlede i Gaar. Det er ham, jeg retter mine Bemærkninger til, og der var ikke noget, som helst personligt i de Bemærkninger, jeg gjorde. Jeg har ikke noget mod den højtærede Forsvarsminister personlig. Det har jeg ingen Grund til at have. Men politisk har jeg ganske vist adskilligt mod hans Virksomhed, ogsaa mod Forslag af den Art, som han her fremlægger. Jeg synes, den højtærede Forsvarsminister ikke skulde tage saa mimoseagtig paa det. Han er ikke den rette Mand til at gøre det. Han er ikke den Mand, som under Debatten her i Folketingssalen er bange for at tage — lad mig bruge hans egne Udtryk — personlig paa sine Modstandere. Derfor har han ikke den ringeste Ret til at optræde som Mimose. I alt Fald har jeg gjort, hvad jeg kunde, for at holde Forsvarsministerens Person ude, for ikke at rette personlige Angreb paa ham. At jeg i Slutningen af min Tale i Gaar udtalte, at naar man mente, at den højtærede Finansminister var sat paa en Uriaspost, var det den højtærede Konseilspræsident, der var den David, der havde sat ham paa denne Post, synes jeg ikke er noget stærkt personligt Angreb, og jeg troede, den højtærede Forsvarsminister havde deltaget saa meget i Politik, at han ikke straks opfattede det som et personligt Angreb paa sig, naar en Taler rettede et Angreb paa hans Politik eller tillod sig at have en anden Mening om Politik end han. Det maa vi virkelig have Lov til, uden at vi derfor

skulle opfattes som Folk, der angribe ham personlig.

Hvis der undertiden fra Forsvarsministerens Modstanderes Side kan komme noget, der har et Anstrøg af personligt Angreb paa ham, er det hans egen Skyld. Saa ligger det i, at den højtærede Forsvarsminister i meget høj Grad skyder sin egen Person frem i Debatten om de Forslag, der foreligge. Den højtærede Forsvarsminister har vel i højere Grad end mange andre Ministre anvendt Jeg-Formen, naar han taler i Tinget. Den højtærede Forsvarsminister siger: Jeg har oplyst, jeg har undersøgt, jeg agter at oplyse, jeg agter at undersøge. Men dette er alt sammen ganske urigtigt. Vi vide godt, hvem det er, der oplyser, hvem det er, der undersøger. Det er ikke den højtærede Forsvarsminister. Med al Respekt for den udmærkede Grundighed, der i øvrigt er en af de Egenskaber, den højtærede Forsvarsminister ved Siden af saa mange andre udmærkede Egenskaber er i Besiddelse af, vide vi her i Rigsdagen udmærket godt, at det er de Herrer Embedsmænd i Ministerierne, der oplyse, der undersøge, og der gøre det Arbejde, om hvilket den højtærede Minister her i Tinget i Almindelighed siger, at det er et Arbejde, jeg, altsaa den højtærede Forsvarsminister, har gjort. Jeg antager ogsaa, at vi her i Dag ville mærke en Følge af, at det er Embedsmændene i Ministeriet, der foretagesaadanne Undersøgelser. Jeg tillod mig i Gaar at kritisere den noget mærkelige Regnemetode, den højtærede Minister brugte for at regne ud, at vi vare nær ved at tjene noget ved at forøge Militærmusikken, med Hensyn til Pensionerne. Den højtærede Minister svarede mig ikke i Gaar paa dette. Men mon han ikke vil svare i Dag? Og hvis han gør det, mon det saa ikke skulde ligge i, at hans Embedsmænd nu have haft dette Stykke Tale til Undersøgelse og have fourneret ham med de Oplysninger, om hvilke vi maaske ville høre den højtærede Minister sige i Dag: Jeg har undersøgt og kan oplyse, at saadan og saadan forholder det sig. Nu falder det mig ikke ind at paastaa, at Embedsmændene i Ministeriet skrive de Taler, som den højtærede Minister holder, i alt Fald skrive de selyfølgelig ikke Vittighederne, dem ere de ikke i Stand til at lave saa godt, lad os ogsaa anerkende, hvad der sker fra den Side. Jeg vil anbefale den højtærede Minister ikke i saa høj Grad som hidtil at benytte Jeg-Formen, ikke skyde Jeg'et saa stærkt frem, saa vil han heller ikke